

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAGU, BOGDAN C.

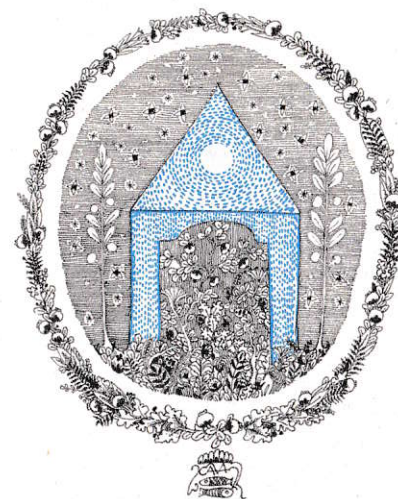
Ești arhitectul vieții tale / Bogdan C. Neagu ; il.: Ștefan Câlția. -
București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1629-7
I. Câlția, Ștefan (il.)
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Bogdan C. Neagu

Ești arhitectul vieții tale

Cum să trăiești clar, empatic și liber
într-o epocă a AI-ului și a polarizării sociale.
Această carte este pentru cei care vor să fie buni, dar nu naivi;
empatici, dar nu consumați; lucizi, dar nu cinici.

E I K O N

București, 2026

Ilustrații: Ștefan Câlția

© Fundația Ștefan Câlția

Foto: Veronica Negrilă

Coperta I:

Poarta casei albastre, serigrafie, 2023, Ștefan Câlția

Grădină, giclée print, 2018, Ștefan Câlția

Bufnița, giclée print, 2023, Ștefan Câlția

Flori pentru rege, serigrafie, 2017, Ștefan Câlția

Grădina cu Păuni 1, serigrafie, 2022, Ștefan Câlția

Grădina cu Păuni 2, serigrafie, 2022, Ștefan Câlția

Trifoi cu patru foi, 2024, Bogdan Neagu

Amprenta empatiei, 2025, Bogdan Neagu

Copacul unității, 2024, Bogdan Neagu

Labirintul arhitectului, 2025, Bogdan Neagu

Echilibrul, 2026, Bogdan Neagu

Prefața

Capitolul 1. De ce scriu această carte 15
*Nu scriu ca să demonstrez. Scriu ca să înțeleg.
Și dacă înțelegerea mea atinge pe cineva,
atunci cartea și-a găsit rostul.*

Capitolul 2. Trifoiul cu 4 foi 21
*Trifoi în iarbă, patru foi
ascund taina – ochiul care vede.*

Capitolul 3. Detectivul/arhitectul vieții 31
*Viața e o anchetă tăcută. Fotografii, fragmente, fire roșii.
Cu răbdare, apar sensuri ascunse. Și descoperi: tu ești
detectivul/arhitectul propriei tale existențe.*

Capitolul 4. Inspirația universală 43
și școala discernământului
*Nu tot ce strălucește e lumină. Nu orice idee
e hrană pentru suflet. Învățătura adevărată
se lasă descoperită pas cu pas. Discernământul
e poarta prin care inspirația devine înțelepciune.*

Capitolul 5. Umbra perfecțiunii 65
*Perfecțiunea e o iluzie.
Armonia e adevărata frumusețe.
Privește fisura: ea e locul prin care intră lumina.*

- Capitolul 6. Reglajele fine ale Universului, natura umană și AI-ul** 71
*Universul își reglează butoanele.
 Minte scade, inima crește.
 Logica poate fi lăsată pe mâna mașinilor,
 dar iubirea e doar a noastră.*
- Capitolul 7. Empatia – între rezonanță și claritate** 83
*Empatia nu înseamnă să simți tot ce simte celălalt.
 Înseamnă să înțelegi fără să te pierzi,
 să rămâi clar și ancorat,
 o stâncă ce dă direcție apei.*
- Capitolul 8. Cunoaște-te pe tine însuși** 93
*Caută în tine și vei găsi totul.
 Umbre și lumină, frici și comori ascunse.
 Fii atent, curios și blând cu tine.
 Autocunoașterea nu e sfârșit, ci începutul fiecărei zile.*
- Capitolul 9. Despre iertarea istorică** 101
*Iertarea nu șterge trecutul,
 dar îl luminează cu sens.
 Numai așa pașii noștri
 pot merge mai departe.*
- Capitolul 10. Bunicul m-a învățat să mă bat** 109
*Nu sunt ceea ce am moștenit.
 Nu sunt rana care m-a crescut.
 Sunt alegerea mea de azi:
 să nu transmit mai departe ceea ce m-a rănit.*
- Capitolul 11. Am învățat de la copii** 115
*Copiii sunt profesorii inimii,
 ei ne învață să vedem cu uimire,
 să iertăm fără să păstrăm ranchiună,
 să iubim fără condiții.
 Privindu-i, ne amintim cine am fost
 și cine putem redeveni.*
- Capitolul 12. Lecții din sufletele lumii** 123
*Privesc fiecare om ca pe o carte deschisă.
 În cel blând găsesc lumina,
 în cel dificil găsesc oglinda,
 în cel rătăcit găsesc avertismentul,
 iar în cel înțelept găsesc drumul.
 Toți sunt profesori,
 iar eu rămân elevul care învață.*
- Capitolul 13. Câteva secunde care schimbă totul** 139
*Nu scorul contează, ci drumul.
 Nu victoria, ci lecția.
 Nu clipa, ci adevărul ei.*
- Capitolul 14. Paradoxul echilibrului: între forțele extreme și calea de mijloc** 143
*Forțele se compun,
 iar rezultanta lor
 naște echilibrul.*
- Capitolul 15. Nu ești ceea ce ți-a dat natura, ci ceea ce alegi să faci cu darurile tale, zi după zi** 161
*Nu sunt ceea ce am primit, ci ceea ce aleg să cultiv.
 În fiecare zi, mă modelează prin gesturile mele.*

Capitolul 16. Cele două fețe ale cunoașterii	169
<i>Privesc lumea cu ochiul rațiunii și cu ochiul inimii.</i>	
Capitolul 17. Întregirea – drumul omului către sine	177
<i>Din lumină m-am născut, în despărțire m-am cunoscut, prin iubire mă adun iar, și redevin întreg în infinit.</i>	
Capitolul 18. Teama și transparența	189
<i>Umbra se destramă când las conștiința să respire lumină.</i>	
Capitolul 19. Robotul suflet-pereche – o ipoteză despre viitorul intimității	197
<i>În palmă de siliciu căutăm inimă vie – și ne regăsim.</i>	
Capitolul 20. Întoarcerea la arhitectură	203
<i>Privesc viața ca pe o construcție. Și în fiecare zi, prin gesturi mărunte și decizii conștiente, devin arhitectul propriei mele existențe.</i>	
Anexă	207
Bibliografie	210
Cuvânt de mulțumire	213
Note	215

Fiicelor mele, Ioana și Ilinca

1. „De ce scrii această carte? Ce vrei să dovedești? Este doar un exercițiu de imagine?”

Întrebarea a căzut scurt, aproape brutal, ca o lovitură de ciocan. Am zâmbit, dar nu pentru că aveam pregătit un răspuns, ci pentru că, în clipa aceea, am simțit că adevărul nu încapă într-o frază scurtă. Adevărul are nevoie de timp, de poveste, de un drum întreg.

Poate că și tu ai simțit, la un moment dat, că viața ta seamănă cu un șantier deschis: planuri refăcute, decizii amânate, alegeri care păreau definitive și totuși s-au schimbat. Poate că ai avut senzația că știi ce ai de făcut, dar nu mai știi exact de ce. Din acest loc interior începe, de fapt, și cartea aceasta.

Totul a pornit dintr-un alt proiect, vechi de aproape douăzeci de ani: un ghid pentru arhitecți. L-am scris încet, pe bucăți, ca și cum aș fi crescut, cu răbdare, un copil. În el am adunat exemple, tehnici, proceduri testate în zeci de proiecte – fiecare cu propriile capcane și revelații. Unele au

fost recunoscute și premiate la anuale și bienale, în domenii diferite: urbanism, restaurare, design interior, reconversii. Altele au trecut neobservate, dar au lăsat în mine urme la fel de adânci.

Și totuși, pe lângă date, diagrame și norme, pe marginea planșelor și a agendelor au început să se adune alte note: gânduri, reflecții, fragmente de viață. Ca și cum, printre liniile precise ale desenelor, se infiltra ceva viu, intim, imposibil de prins în cote sau standarde. Fără să-mi dau seama, începeam să notez nu doar soluții profesionale, ci și întrebări existențiale.

La un moment dat, am început să-mi privesc mintea ca pe un panou de detectiv. Ți amintești acele filme cu fotografii, bilețele și fire roșii întinse între ele? Așa arăta și „panoul” meu interior. Doar că ancheta nu era despre vinovați sau mistere externe, ci despre existență. Eu eram detectivul, iar cazul eram chiar eu.

Atunci am realizat ceva esențial: așa cum trasez planuri pentru clădiri, trasez – conștient sau nu – planurile propriei mele vieți. Fiecare decizie, fiecare ezitare, fiecare renunțare sau vis notat pe un colț de hârtie devine, în timp, fundație, zid sau fereastră spre lumină.

Poate că acesta este adevărul central: fiecare dintre noi este arhitectul propriei existențe. Chiar dacă planurile nu ies niciodată exact cum le-am desenat, construcția continuă. Zi după zi. Clipă după clipă.

De aici a devenit clar că trebuie să separ cele două drumuri.

Ghidul – să rămână un instrument pentru arhitecți: riguros, exact, tehnic.

Cartea aceasta – să fie pentru oameni: despre felul în care trăim, iubim, învățăm și ne transformăm. Despre ceea ce am văzut și am înțeles în cincizeci de ani de viață.

Poate că nu scriu ca să demonstrez ceva. Poate scriu ca să mă înțeleg pe mine însumi.

Iar dacă această înțelegere va deveni, pentru tine, o clipă de claritate, atunci cartea și-a găsit rostul.

2. Trifoiul cu patru foi

Când eram copil, jucam un joc care, în inocența noastră, părea mai important decât orice altă misiune pe lume: să găsim trifoiul cu patru foi. Se spunea că acela care îl găsea era alesul norocului, un copil binecuvântat. Scotoceam iarba până ne intrau mirosul de verde și praful în unghii, dar nimeni nu descoperea vreodată comoara.

Într-o după-amiază, când soarele ardea leneș iar vântul legăna firele de iarbă ca pe niște spade moi, mi-a venit o idee, pe care, privind înapoi, o recunosc drept primul meu act de rebeliune împotriva sorții: dacă norocul nu vine la mine, îl voi făuri cu mâinile mele. Am cules doi trifoi cu câte trei foi, iar dintr-unul am smuls cu grijă o frunză. Am lipit apoi acea frunză pe tulpina celuilalt, cu o mîgală care pentru un copil părea vrăjitorie. În palma mea a prins viață un trifoi cu patru foi: fragil, imperfect, dar suficient de convingător încât să pară adevărat.

L-am arătat colegilor cu aerul celui ales de destin. Îl strângeam între degete astfel încât

îmbinarea să nu se vadă și le zâmbeam cu acea încredere oarbă pe care numai copiii o pot avea. Nimeni n-a bănuțit vreodată „înșelăciunea”. În ochii lor, eram cel mai norocos dintre toți, un fel de vânător de miracole pe care iarba îl răsplătea mereu.

Anii au trecut și înțeleg acum ce n-aș fi putut pricepe atunci: norocul nu e doar un dar căzut din cer, ci o arhitectură delicată pe care, uneori, ți-o plămădești singur. De aici începe întrebarea pe care o pun, de fapt, în cartea aceasta: a fost viața cea care te-a redirecționat sau, fără să-ți dai seama, chiar tu ai ales acea cale? Unde se sfârșește destinul și unde începe libertatea? Cât din ce suntem este scris în stele și cât este rodul deciziilor luate într-o clipă de curaj sau de teamă?

De mic copil, curiozitatea și dorința de a înțelege cum funcționează lumea m-au ghidat printr-un univers de pasiuni. Am fost atras de precizia chirurgiei, de creativitatea sculpturii, de migala navomodelismului, de inovația electronicii, de aeronautică și de mecanică. Privite separat, par pasiuni diferite; privite împreună, aveau aceeași rădăcină: bucuria de a construi, de a înțelege, de a transforma o idee în ceva concret.

În mod natural, toate s-au unit într-o singură direcție: arhitectura. Pentru mine, arhitectura a

devenit locul unde aceste lumi aparent distincte se întâlnesc – un domeniu care îmbină știința și arta, tehnologia și estetica, funcționalitatea și visarea. Așa am ales să devin arhitect: transpunând curiozitatea din copilărie în proiecte care dau viață spațiilor și, uneori, inspirație celor care le folosesc.

Am avut privilegiul să lucrez în timp la proiecte variate: arhitectură, urbanism, design interior, restaurare, reconversii, design de obiect. Fiecare zonă mi-a cerut alt tip de atenție: uneori viziune, alteori răbdare; uneori îndrăzneală, alteori respect față de trecut. Dar toate m-au învățat același lucru: că între idee și realitate există întotdeauna o punte – și acea punte se numește proces.

Am început să lucrez încă din anul doi de facultate. Nu pentru că părinții nu mi-ar fi dat bani – e drept, nu-mi dădeau cât mi-aș fi dorit –, ci dintr-o dorință adâncă, aproape instinctivă, de a fi independent. La vârsta aceea credeam cu tărie că talentul meu la desen poate fi transformat într-o resursă, într-o mică „fabrică” de libertate. Mulți colegi aveau talent, dar puțini îndrăzneau să-l transforme în ceva concret.

Am început să caut idei. M-am gândit la măștișoare, dar era o piață sezonieră și deja plină. Eu visam la altceva. La scară mare. La propriu. Mi-a trecut prin minte să pictez fresce